

رنجنامه مادران زندانی سیاسی، دردهای مشترک را فریاد می کند

آنان را یاری کنیم

مادران زندانیان سیاسی، تقی رحمانی و محسن سازگارا در نامه هایی به مادران جهان، از درد و غم و لحظات تنهایی و اضطراب خویش، با زبانی مادرانه، درد مشترک مادران زندانیان سیاسی را فریاد کرده اند.

از سر زمینی که "فریادها و تظلم خواهی ها ره به جایی نمی برد"، از بی پناهی خویش، از وثیقه های سنگین میلیونی، از شرایط سخت و عذاب آور زندان، از تشنگی و گرسنگی فرزندان، از اضطراب و دلهره مادرانه شان، از بی خبری کامل از فرزند زندانی، از ملاقاتها و سلولهای انفرادی، از بی حقوقی زندانیان سیاسی و خانواده هایشان گفته اند. مادران از بازجویان و کارشناسان زبده حکومتی، از بی قانونی و عدم پایبندی اینان به هیچ مرام انسانی و از اتهام های بی اساس و بدون پایه به فرزندان، فریاد به آسمان کشیده اند. مادران رحمانی و سازگارا، خطاب به مادران جهان، به آنان که مهر و دوستی و انسانیت و آزادی را مرام خویش می شمردن نوشته اند که با آنان در فریاد برای آزادی زندانیان سیاسی همراهی کنند.

این نامه های پُر درد و اضطراب در شرایطی انتشار می یابد که چندی پیش نیز خانواده های اعدام شده گان سال 67 در سالگرد قتل عام هزاران زندانی سیاسی در زندانهای رژیم اسلامی، خواهان ابتدایی ترین حقوقی شده بودند که هر خانواده ای محق داشتن آن است: "اسامی، زمان فوت و محل دفن عزیزان ما را اعلام کنید. از دفن اموات دیگر بر خاک جان باختگان، جلوگیری کنید. چرا که این مکانها ناخواسته بر ماتمیل گردیده و ما را گریزی نیست. ولی برای درگذشتگان بهایی میتوان چاره ای اندیشید و محلی دیگر در اختیارشان گذاشت. مانع نشانه گذاری و گلکاری در مزار و محل خاکسپاری عزیزان ما نشوند."

اینک مادران و پدران و خانواده های زندانیان سیاسی و اعدام شده گان به فریاد در آمده اند. فریادی از غم و اندوه سالیان سیاه حکومت اسلامی، فریادی برای عدالت و حقوق انسانی، فریادی که دست یاری می طلبد.

سازمان کارگران انقلابی ایران- راه کارگر در این فریاد خود را شریک میداند و تمام تلاش خود را مصروف خواهد کرد که خواست خانواده های زندانیان سیاسی و خانواده های اعدام شده گان را با مجامع حقوق بشر و نهادهای بین المللی در میان گذارد تا آنان تلاش خود را بکار گیرند تا جمهوری اسلامی، را از ادامه کشتار و شکنجه و زندانی کردن مخالفین خود و دگراندیشان باز دارند و همه زندانیان سیاسی را بدون قید و شرط آزاد نماید. بی شک این خواستی است که همه مردم ایران و آزادیخواهان جهان دارند و مردم ایران می بایست با گسترش مبارزات آزادیخواهانه و برابر طلبانه شان این رژیم سراسر زندان و شکنجه و اعدام را به زیاله دان تاریخ بسپارند. این تنها راهی است که فریاد مادرانه مادران زندانی سیاسی پاسخ گرفته است!

سازمان کارگران انقلابی ایران- راه کارگر

27 سپتامبر 2003 / 5 مهرماه 1382

